Pregaria.cat

Entrada

LA PRESÓ

Des de fa molts anys que visc a la presó. Segurament quan era infant no hi era, al menys a mi m'ho sembla, però ja he perdut la memòria d'aquells temps infantils. No us penseu que la presó on visc sigui incòmoda. És ampla, gaudeix de patis i un gran jardí, i els edificis són moderns i les cambres unipersonals amb tots els serveis possibles. Gaudeixo de molta llibertat, puc estar on em sembli dintre sempre del reglament, dels costums i hàbits, puc veure la televisió, llegir, passejar, i el menjar és variat i ben fet. La dificultat més gran és que és una presó.

He reflexionat molt del que significa la paraula llibertat. Dins de la presó hi ha llibertat de fer moltes coses, pensar el que vulguis, parlar, descansar i tenir opinions. És una llibertat condicionada a la situació. Sembla que el mateix reglament, la constitució, dóna marges a aquesta llibertat, fins la promou i la facilita dintre sempre dels límits de la presó. No em puc queixar, tinc feina, menjar, estic a cobert i si em poso malalt hi ha una infermeria competent i ben organitzada.

Però dintre meu hi ha una inquietud des de fa anys que em provoca certa tensió i una buidor molesta. En especial quan veig alguna de les portes de bronze, sempre tancades i controlades, que imagino que deuen donar als espais que hi ha fora de la presó. A totes aquestes portes hi ha un cartell que diu: "si us plau no sortiu al món de la transcendència".

He estat atent i he constatat que les portes estan molt vigilades d'una forma discreta, però eficaç. Em pregunto sobre el què vol dir "transcendència". Serà una cosa terrible i absolutament negativa, al menys pels que som a la presó. Parlant amb un company molt llegit em va dir que més o menys vol dir "més enllà de la realitat material que vivim".

L'altre dia, el 25 de Desembre, mentre el personal encara dormia vaig anar discretament a una de les portes i,... vés per on! Es va anar obrint des de fora. No feia cap soroll i lentament va anar entrant una llum preciosa, enmig del resplendor hi havia un home que em va agafar la mà i em va treure de la presó. Quan totes les alarmes sonàvem jo estava ja molt lluny, en el món de la realitat espiritual. Era jo mateix amb el meu cos i la meva ment, però començava a entendre el sentit de tot plegat. Estic convençut que des de dintre no pots sortir, però que de fora sí que et poden alliberar. És la nova llibertat.

Jesús Renau sj.